

Giảng đường câm lặng

Tuổi mười tám, chập chờn trong lòng thứ xúc cảm mơ hồ, có khi rạo rực đến phát điên rồi lấm khi im bất, dịu dàng như những nỗi buồn của mưa nắng.

Mùa đông đã đi qua, ấy là đi qua bên cửa sổ giảng đường. Trong cái giảng đường sáng học, chiều học rồi tối lại học ấy, mùa đông dường như chưa ghé đến bao giờ. Tự dưng thêm cái lạnh khắc khoải của mùa đông, thế nhưng Sài Gòn có khi nào se lạnh.

Sài Gòn chỉ có gió đêm, lạnh thì không đủ mà cô đơn thì rất thừa. Cả một mùa đông dài lê thê và lạnh lẽo bỗng dung thành người xa lạ. Bách Khoa tháng cuối năm đầy nắng. Với tay kéo vội cánh cửa lớp để đón nắng sớm, một mùi hơi nhợt nhạt tựa màu da xanh xao của tôi những tuần thi cuối. Chị ngồi đó, ung dung và khuôn mặt đỏ ửng chệnh choáng như bầu trời thanh thản sau mây mưa. Nhưng nắng đã về, và mùa xuân cũng chẳng còn xa nữa. Chị đã đặt vé tàu, chị nói chị nhớ quê hơn nhớ trường lớp, chị nói muốn cưới chồng hơn học đại học: "thế thôi, cậu nhóc đừng thất vọng".

Một chiều nào đó, chị cùng tôi ngồi trong giảng đường, hoàng hôn trên bến sông chụp xuống những quả đồi vuông vức chung quanh thứ ánh sáng tiêc nuối. Tôi nốc một hơi hết chai nước, giọng vẫn khàn đặc. Chị à, phải chỉ chị đừng quá đẹp và chị đừng làm chị thì chắc tôi yêu chị mất. Chị bật cười, phải chỉ cậu đừng quá xấu trai một cách lạ lùng và ngu ngốc một cách đặc biệt thì tôi có thể dành cho cậu một cơ hội kiểu 'thoáng qua'. Giảng đường mỗi chiều thường vắng lặng, ca học đêm bắt đầu lúc bảy giờ và chúng bạn tranh thủ đi tụ tập ăn uống trước cổng trường. Chị muốn tôi chờ chị về, rất nhiều kẻ sẵn sàng trả tiền để được chờ chị. Những phiến mây xám xịt sà xuống ngang khung cửa, phản chiếu ánh đèn một màu nóng ấm. Tôi lặng thinh, phải chỉ chị đừng quá đẹp làm gì, mà lại thêm nghiệt ngã nữa?

Tôi quen chị trong chuyến đi mùa hè xanh năm đầu tiên học đại học, khi đó chị đã là cô sinh viên thực tập. Tôi thấy chị đẹp nhất vào khoảng thời gian đó. Thứ xuân thì nảy nở và vươn dài tinh khôi mà hoang dại, sự nhiệt thành và tinh tế của chị cắm sâu vào trong tôi những ấn tượng tốt đẹp, bập bùng, nhảy múa như ánh lửa trại trong đêm cuối ăn mừng chiến dịch. Đêm đó, chị hát rất hay. Nhưng tôi không đủ tự tin để bước sâu vào người con gái này, tôi sợ mình khờ khạo trong đôi mắt thăm thẳm ấy. Tôi thích mân mê những kỉ niệm nhưng lại sợ những khoảnh khắc vụt đến rồi vụt đi. Tuổi mười tám, chập chờn trong lòng thứ xúc cảm mơ hồ, có khi rạo rực đến phát điên rồi lấm khi im bất, dịu dàng như những nỗi buồn của mưa nắng.

Tôi hay ngồi chung với chị trên giảng đường vào các ngày đầu tuần vì khi đó tôi siêng đi học hơn. Chị nói tôi sẽ là một gã nào đó, yếu ớt với đôi kính cận suốt ngày ngồi nhặt nhanh thứ kiến thức rỗng tuếch trên giảng đường nếu không gặp chị. Sau những buổi học khô khan trên giảng đường, tôi hay chờ chị dạo qua những khu phố người Hoa, dạo qua biết bao con đường để tìm kiếm thứ bình yên hay sở sảng nhất đầu đó trong cái thành phố này. Tôi thả rông những suy nghĩ của mình, mừng tượng lại tiết học vừa qua, nhớ lại khuôn mặt suy tư đến đáng thương của chị khi gặp bài toán khó. Chị lại hát vu vơ, ngoài kia cơn gió như ngưng lại còn lòng tôi chông chênh đầy giông bão.

Tôi nói với bạn, tôi không chắc nhưng chắc có người đang thương tôi. Bạn nói rằng thời gian làm người ta chạy trốn nhiều thứ, kể cả tình yêu. Chị nhắn tin bảo tôi đừng nhớ chị. Trời cuối thu mang cảm giác buồn tẻ, mùa đông đi rồi lại đến, cái lạnh hơi se của thành phố hai mùa đã như gần gũi. Tôi ngồi trong giảng đường, nhìn lấp lóa phía bên kia chân trời. Tôi muốn hỏi chị một cách thành thật rằng như vậy chị có hạnh phúc không. Hạnh phúc và dục vọng bao giờ cũng cuốn con người ta vào vòng luẩn quẩn. Khi chị quàng tay qua cổ, hôn lên má tôi, tôi gần như muốn bỏ chạy. Tôi sợ mình lỡ tay đánh vỡ mọi thứ nhưng sự hèn nhát và ích kỷ đôi khi mạnh mẽ như sóng thần, phá tung tất cả. Giảng đường ấy, bao thế hệ sinh viên bị bỏ lại chờ vơ giữa đường đời, cái thờ dài lơ lửng trôi vào lòng như nỗi niềm đau xé và câm lặng.